

[Rager.]

Medlem Hr. Elgaard før bragte til Udtryk, var vi jo nær ved at blive enige om dette Forslag i forrige Rigsdagssamling. Havde vi kunnet blive enige om, hvorledes Betalingen skulde fastsættes i § 2 vedrørende de Steder, hvor der ikke var gældende Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere for en bestemt Art Arbejde, ja, da var vel dette Lovforslag i Dag Lov.

Vi maa vel altsaa forsøge igen at arbejde paa at finde en Enighed paa dette Omraade. Men det forekom mig, da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Elgaard tale om det hele, som om det ærede Medlem var traadt et Skridt til Siden, ikke helt havde samme Standpunkt, som da vi forhandlede i Fjor. Man kan naturligvis, som det ærede Medlem gjorde det, finde mange mærkelige Ting, der taler imod et saadant Lovforslag. Det ærede Medlem sagde, at der var Advarsler fremme mod at gaa fra 48 til 40 Timers Arbejdsuge; der er kommet Advarsler fra Arbejdsgiverne, en saadan Overgang vilde medføre forskellige Udgifter; ja, det ærede Medlem sagde, at Forholdene snarest vilde blive værre.

Altsaa ved at man gik fra 48 Timers Uge til 40 Timers Uge inden for visse Fag, skulde, saa vidt jeg kunde forstaa det ærede Medlem, Beskæftigelsen synke! Maa jeg spørge det ærede Medlem: Kan man ogsaa slutte modsætningsvis, at hvis vi gik til 56 Timers Arbejdsuge, kom der flere i Arbejde? Eller vil det ærede Medlem hævde, at de 48 Timer, som det ærede Medlems Parti mange Aar igennem var imod, er netop det hellige Tal, der giver Optimum?

Jeg venter ikke, at det ærede Medlem skal svare paa disse Spørgsmaal, for de er akkurat lige saa taabelige som den Udtalelse, der har fremkaldt dem. Det er ganske givet, at Spørgsmaalet om de 40 Timer er noget nyt, som de, der skal arbejde under den Ordning, efter Sædvane stiller sig imod. Det er Samfundet, som her siger: Det Arbejde, vi har, skal fordeles paa flere Hænder. Dette tilsigter disse Lovforslag. Jeg anbefaler altsaa en Udvalgsbehandling foranstaltet hurtigst muligt.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres

Tilslutning til disse tre Lovforslag. Jeg beklager, at Tonen over for disse Lovforslag i de to ærede Oppositionsordføreres Taler absolut var en anden i Aar end i Fjor. Den ærede Ordfører for Venstre (Elgaard) tog decideret anderledes paa Lovforslagene i Fjor. Jeg forstaaer ikke, at han kan mene, at Udviklingen ude i Verden eller her i Landet er saaledes, at det ikke er rimeligt at forsøge enhver Udvej til at beskæftige de arbejdsløse. Det er snart meget vanskeligt at være Socialminister, thi et hvilket som helst Forsøg, man gør, skønt man skal forhandle til alle Sider, tage Hensyn til alle Sider, strander aabenbart paa en virkelig Mangel paa Interesse for at faa noget ud af disse Problemer, der i sig selv er vanskelige nok, og som det er let at besværliggøre.

Er der noget Omraade, hvor man skulde tro, at en Rigsdag i Tider som disse vilde samarbejde uden Hensyn til Partifarve, saa maatte vel det være paa dette at faa de arbejdsløse beskæftiget. Jeg siger, det er en ret fortvivlende Situation for den Mand, der er Socialminister for Tiden, naar han hver Dag faar mange Henvendelser af arbejdsløse, som selvfølgelig er ved at gaa under — ikke alene økonomisk, men rent menneskeligt er ved at gaa under, fordi de gaar Dag efter Dag og har ingen som helst Udsigt til at komme i Gang. Det er ikke underligt, at denne Ungdom taber Humøret. Det er ikke underligt, at den taber Modet, at den til sidst bliver vild og slet ikke ved, hvad den selv i Virkeligheden vil eller mener. Det er en Udvikling, hvis Resultater vi har set andre Steder.

Jeg har troet, at man her i Landet kunde blive enig om, selv om man altid gaar langsomt frem, at tage alvorligt og interesseret paa disse Spørgsmaal og søge at naa et Resultat i Stedet for at benytte Mellemtiden til at udfinde nye Vanskeligheder, som der selvfølgelig er. Jeg beklager derfor, at Venstres ærede Ordfører taler anderledes i Aar, end han talte i Fjor, og jeg forstaaer ikke, hvordan han sagligt begrunder det.

Den ærede Ordfører spurgte mig, om de Beskæftigelseslove, der blev vedtaget, er udnyttet fuldt ud. Jeg er ikke i Stand til — det er svært nok at klare det ene Ministerium — at svare paa to—tre andre